

УДК 792.03 (477.84)

Л.С. ВАНЮГА

**СОЦІОКУЛЬТУРНІ ТА ІСТОРИЧНІ ПЕРЕДУМОВИ СТВОРЕННЯ
ТЕРНОПІЛЬСЬКОГО АКАДЕМІЧНОГО УКРАЇНСЬКОГО ДРАМАТИЧНОГО ТЕАТРУ
ІМ. Т.Г.ШЕВЧЕНКА. ОХТИРСЬКИЙ ПЕРІОД**

У статті йдеться про формування Другого пересувного робітничо-колгоспного театру Харківщини, а згодом – Охтирського драматичного театру ім. Т.Г.Шевченка, що став основою для створення Тернопільського обласного академічного українського драматичного театру ім. Т.Г.Шевченка. Розглянуто загальну спрямованість і функціональне призначення Охтирського театру від початку його становлення до переїзду на Тернопільщину.

Ключові слова: Охтирський театр, репертуар, постановка, режисер, актор.

Л.С. ВАНЮГА

**СОЦИОКУЛЬТУРНЫЕ И ИСТОРИЧЕСКИЕ ПРЕДПОСЫЛКИ СОЗДАНИЯ
ТЕРНОПОЛЬСКОГО АКАДЕМИЧЕСКОГО УКРАИНСКОГО ДРАМАТИЧЕСКОГО
ТЕАТРА ИМ. Т.Г.ШЕВЧЕНКО. ОХТЫРСКИЙ ПЕРИОД**

В статье исследуется формирование Второго передвижного рабоче-колхозного театра Харьковщины, а потом Охтырского драматического театра им. Т. Г.Шевченко, на базе которого был создан Тернопольский областной академический украинский драматический театр им. Т.Г.Шевченко. Рассмотрено общую направленность и функциональное назначение театра, а также изменения в репертуаре и составе труппы.

Ключевые слова: Охтырский театр, репертуар, постановка, режиссер, актер.

L.S. VANYUHA

**SOCIOCULTURAL AND HISTORICAL REASONS FOR THE CREATION OF TERNOPIL
ACADEMIC UKRAINIAN DRAMA THEATER THEM SHEVCHENKO. OHTIRSKY
PERIOD**

In this article: the historical conditions and cultural context of the second mobile workers and collective theater Kharkiv, then Okhtyrsky Drama Theater them Shevchenko, on which was created by the Ternopil Regional Academic Ukrainian Drama Theater them Shevchenko. Cooperation of different trends, which were formed under the influence of politics repertory theatre. The general direction and functionality of the theater, as well as changes in the repertoire and toured.

Key words: repertoire, staging, images, director, actor, Ternopil Music and Drama Theatre them Shevchenko.

Театр як соціокультурна інституція все більше привертає увагу науковців-театрознавців та культурологів. Це пов'язано з тим, що останнім часом регіональна театральна проблематика викликає інтерес своєю широкоаспектністю та культурологічною незаангажованістю. Адже кожен театр має своє художнє «обличчя», свою естетику, свою неповторну історію становлення та функціонування. Такою художньою одиницею в ряді наукових інтересів є й Тернопільський академічний український драматичний театр ім. Т.Г.Шевченка, що з самого початку свого формування й дотепер привертає увагу широкої глядацької аудиторії своєю креативністю та неординарністю постановок.

Тернопільський академічний український драматичний театр ім. Т.Г.Шевченка здавна цікавив українських театрознавців та театральних оглядачів своїм творчим складом, режисерським потенціалом, неповторністю художнього оформлення, естетичною привабливістю, вмінням психологічно й емоційно впливати на глядача. На ці чинники театру

як мистецької інституції звертали увагу театрознавці Р.Коломієць, В.Огороднов, В.Балабан та ін. На жаль, історія становлення та розвитку художнього рівня Тернопільського академічного українського драматичного театру ім. Т.Г.Шевченка висвітлювалася поверхово, особливо на її ранньому етапі.

Мета статті – висвітлити історію Тернопільського академічного українського драматичного театру ім. Т.Г.Шевченка на початковому етапі його формування, у так званий охтирський період, звертаючи увагу на такі естетичні засади, як режисерський та акторський склади, репертуар та художньо-естетичне спрямування.

Радянська влада протягом усіх часів свого існування особливого значення надавала розвитку драматичного мистецтва, метою якого було активно й безпосередньо впливати на виховання трудящих мас у дусі соціалістичного реалізму. Театр приваблював широке коло глядачів своєю безпосередністю спілкування та емоційним впливом на нього. Все це сприяло появі значної кількості професійних й аматорських театральних колективів, виникненню нових за формою і змістом напрямів сценічного мистецтва.

У 20-х роках ХХ століття в Україні великого розмаху набули пересувні театральні колективи. Це було пов'язано з бурхливим розвитком колгоспного руху. Тому ці театральні колективи отримали назву робітничо-колгоспних театрів. Перші два професійні пересувні театри такого роду, метою яких було обслуговувати населення сіл, районних міст, робітничих містечок, сіл, з'явилися в 1923-1924 роках у Києві та Одесі. У травні 1930 року відбулась перша республіканська конференція, присвячена робітничо-колгоспним театрам. До речі, в цей час в Україні вже діяло 20 таких театрів.

У 1930 році керівники Охтирського райвиконкому, що на Харківщині, запросили А.Ковалю, художнього керівника Херсонського театру «Червоний промінь», для створення професійного театру в місті. Андрій Якович Коваль на той час мав великий театральний досвід, працюючи з такими корифеями сцени, як О.Петрусенко, П.Прохоров, І.Сагатовський, Л.Утьосов, Ю.Шумський та ін. Охтирський райвиконком одразу ж виділив приміщення для театру, квартири та гуртожиток для акторів.

На базі драматичного гуртка «Сільбудинку» та аматорських театральних колективів, розпорошених по тодішньому повіті, був створений Другий Харківський пересувний робітничо-селянський театр ім. В.Еллана-Блакитного (невдовзі він став називатися «робітничо-колгоспним»). Понад шістьдесят місцевих аматорів виявили бажання працювати у цьому театрі. 8 грудня 1930 року серед бажаючих провели творчий конкурс і затвердили склад трупі. Цю дату вважають днем заснування театру (на жаль, документів, що засвідчують цю дату, не збереглося).

Колектив Охтирського робітничо-колгоспного театру повинен був обслуговувати не лише свій район, а й сусідні – Тростянецький, Краснокутський, Богодухівський (загалом 15 районів Харківщини).

Треба зазначити, що ядром творчого колективу були молоді актори: Л.Березовська, В.Бистрицький, П.Лисак, В.Лисак, Я.Майтюрєнко, Н.Полтавка, М.Коник, М.Ларіна, В.Капуста, К.Козачук (останній у 60-их роках був директором Тернопільського обласного музично-драматичного театру ім. Т.Г.Шевченка). Музичним керівником цього театру стала випускниця Харківської державної консерваторії О.Резникова (до окремих вистав вона писала й музику). Охтирський робітничо-колгоспний театр очолив П.Лисак.

Перший театральний сезон розпочався 25 грудня 1930 року виставою Л.Львова «Вирують дні». Треба зауважити, що початок діяльності Охтирського театру був доволі складним. Перехід від аматорського до професійного мистецтва вимагав від керівництва та акторів докорінної перебудови усієї організаційної структури, забезпечення безперервної діяльності творчих ланок, чіткого визначення ідейно-художньої платформи, на яку міг би опиратися колектив театру.

Тільки двоє з цієї групи – режисер А.Коваль та артистка Н.Полтавка, яка почала свою творчу діяльність як співачка ще у 1912 році – були професійними митцями, усі інші були аматорами з природною обдарованістю та відданістю театральному мистецтву. Особливим талантом вирізнявся актор В.Бистровський, який згодом став ще й художником театру.

«Збереглися в пам'яті його ролі Малоштана у «Диктатурі» М.Микитенка, матроса у «Яблуневому полоні», – згадував у своїх спогадах режисер театру А.Коваль [4]. Та для професійного театру це було недостатньо, оскільки аматорське мистецтво за своєю природою відрізняється від професійного.

У 1932-1936 роках до творчого складу Охтирського театру було запрошено досвідчених акторів. Зокрема, з аматорського театру «Червоний промінь» прийшли актори А.Коляда, Ф.Матковський, з Харківського червонозаводського театру – К.Галайда, Ф.Пономаренко, з Харківського обласного театру ім. І.Франка – Г.Слуцька. Крім вищезазначених акторів, творчий склад театру поповнює велика група випускників театральних навчальних закладів та здібних учасників художньої самодіяльності. Серед них: П.Фоменко, О.Божедан, І.Даниленко, Є.Добровольська, Т.Зінякова, П.Карабінцев, Є.Карабінцева, С.Орловська, Б.Орловський та інші.

У 1933 році колектив Охтирського робітничо-колгоспного театру був підпорядкований Харківському управлінню театрами. Тому він почав отримувати державну дотацію, що вплинуло на покращення матеріально-технічної бази. Потяг до професіоналізму Охтирського театру сприяв тому, що актори та режисери театру «Березіль» зацікавилися ним і почали надавати творчу допомогу. Шефи допомагали складати виставочні плани, надсилали нові п'єси, здійснювали постановки вистав. Серед них: «Бурлака» І.Карпенка-Карого (режисер М.Веселов), «Платон Кречет» О.Корнійчука (режисер М.Новиков).

Творча співпраця двох театрів дала відповідні результати. Рецензенти художньої ради театру високо оцінили виставу «Криголам» Г.Мізюріна (постановка А.Ковалья). Загалом режисер-постановник А.Коваль на охтирській сцені здійснив постановку десяти драматичних творів.

Слід зазначити, що великий тиск на діяльність мистецьких колективів, як і загалом на розвиток культури, мала постанова ЦК ВКП(б) «Про перебудову літературно-художніх організацій» від 23 квітня 1932 р. Це, звичайно, позначилося на репертуарі молодого Охтирського театру. Якщо на початку своєї діяльності колектив театру працював здебільшого над концертними програмами, невеликими одноактними виставами, а режисер А.Коваль здебільшого ставив вистави українських класиків (М.Старицького «Сорочинський ярмарок», І.Котляревського «Наталка Полтавка»), то згодом в репертуарі дедалі частіше почали з'являтися п'єси сучасних радянських драматургів, твори яких базувалися на комуністичній ідеології, проходячи сувору цензуру. У цей час колектив театру здійснив постановки вистав «Дівчата нашої країни» І.Микитенка (1933), «Платон Кречет» О.Корнійчука (1935), «Дума про Британку» Ю.Яновського (1937), а також «Чужа дитина» В.Шкваркіна (1934), «Чудесний сплав» В.Кіршова (1935), «Шестеролюбимих» О.Арбузова (1937) та ін. Потрібно зауважити й те, що не всі ці вистави могли задовольнити зростаючі запити глядачів. Деяким з них бракувало художньої цілісності, яскравих сценічних рішень, деякі були просто недосконалі. У грі деяких акторів часто траплялися прояви аматорського підходу до трактування героїв, театральні штампи, тобто давалася ознака недостатня професійна підготовка акторів, брак сценічної культури в окремих виконавців.

У 1935 році до Охтирського пересувного робітничо-селянського театру запрошують з Харкова художнім керівником режисера Ю.Шнейдермана, а на посаду головного художника – В.Кулика (в минулому сільського вчителя із Запоріжжя). Перші вистави останнього – «Маяк», «Грозний», Л.Карасьова, «Катерина» М.Аркаса, «Наталка Полтавка» І.Котляревського.

Переломним моментом у діяльності Охтирського театру стала постановка п'єси О.Корнійчука «Платон Кречет» (1935), постановником якої був режисер Харківського театру ім. Т.Г.Шевченка М.Новиков, а художнє оформлення здійснив В.Кулик. Головні ролі в цій виставі виконували актори К.Галайда (Платон), Ф.Матковський (Берест), Т.Зінякова (Ліда), В.Бистрицький (Бублик), В.Попов (Аркадій), А.Коляда (Марія Тарасівна). «В центрі сценічних подій стояв головний герой спектаклю Платон Кречет, молодий радянський інтелігент, людина нової, соціалістичної формації. І хоч його образ проявлявся переважно в драматичних ситуаціях, вистава була перейнята світлою, життєрадісною атмосферою, тональність її була бадьорою, енергійною», – так писав про виставу завідувач літературною частиною

Тернопільського обласного музично-драматичного театру ім. Т.Г.Шевченка, драматург О.Корнієнко[1, с. 6]. Такий успіх могли зробити лише ті актори, які достатньою мірою володіли високою акторською майстерністю. Адже, вистава була вирішена у жанрі психологічної драми з яскравим лірико-художнім забарвленням, що було новим явищем для колективу.

«Важко сказати, – згадувала у розмові колишня артистка Охтирського театру, виконавиця однієї з ролей вистави Г.Голець, – хто з виконавців був кращий, а хто гірший. Може, вперше за всі роки існування театру на сцені панував ансамбль, коли всі грають добре, вносять свою частку у загальну справу, в загальне звучання вистави. Звичайно, найбільший успіх випав на долю виконавців головних ролей... Але й інші грали добре, не порушуючи ансамблю й не знижуючи досить високого рівня спектаклю» [5].

Видатні майстри української сцени А.Бучма та В.Чистякова двічі виступали на охтирській сцені в головних ролях п'єси «Платон Кречет» у складі Другого пересувного робітничо-селянського театру Харківщини. «Ще й досі пам'ятаю ті дні 1936 року. Радісно бентежить нас вістка, що у виставі охтирчан «Платон Кречет» візьмуть участь Бучма, Чистякова і Макаренко. Вони виконували ролі Платона, Ліди й Бублика. Ми чули добрі побажання і поради харків'ян. Вони окрилювали нас, давали силу до подальшої творчості, посилювали відповідальність перед глядачем. Ми були горді, бо колектив досяг такого рівня виконання, що поруч могли виступати великі майстри сцени» [5].

У 1935 році з виставою «Платон Кречет» О.Корнійчука Охтирський театр взяв участь в обласній олімпіаді у Харкові, але не здобув призового місця. Усі учасники вистави були вражені та розчаровані, деякі актори хотіли покинути театр. Через те керівництво театру невдовзі було змінено – директором театру став А.Тельнов.

У 1937 році Охтирський театр уже був добре відомий у Харківській області. На цей час колектив театру поставив 1102 вистави, які переглянуло 400539 глядачів. Лише в 1935 році під час сільськогосподарської кампанії колектив безпосередньо під час польових робіт показав 24 вистави-концерти, провів 43 бесіди, роз'яснюючи колгоспникам постанови Комуністичної партії та уряду, в районі театр організував 34 аматорські драматичні гуртки.

Постановка п'єси М.Горького «Останні» (1937 р.) була етапною у творчому становленні театру. Ця вистава стала надзвичайно популярною, вона була в репертуарі найкращих театрів Радянського Союзу. Недарма головний режисер Охтирського театру Є.Шнейдерман після її публікації вибрав для постановки саме цю п'єсу. Після прем'єри в пресі прокотилася хвиля статей з позитивними відгуками та рецензіями на виставу. «Театр зумів використати усю силу горьківського реалізму для того, щоб створити «трагічний балаган» буржуазної сім'ї. Режисура та учасники вистави серйозно поставилися до відтворення на сцені художнього задуму п'єси. Більшій частині акторів вдалося подати багатозмістовні горьківські типи» [2]. Автор іншої рецензії наголошував: «Сценічно втілюючи задумане, режисерові Є.Шнейдерману і колективу Другого обласного робітничо-колгоспного театру вдалося справитися з основним завданням – створити переконливий реалістичний спектакль, розкрити і донести до глядача соціальну, психологічну і філософську суть п'єси Горького «Останні», і в цьому найбільша заслуга театру» [3]. Треба зазначити, що схвальні відгуки в пресі отримали й актори – виконавці головних ролей – П.Фоменко (Іван Коломійцев), Ф.Матковський (Яків Коломійцев), Ф.Сластін (Олександр), Д.Островська (Любов), Л.Березовська (Віра), Я.Майтюренко (Петро), В.Хмельницька (пані Соколова), А.Коляда (Софія).

Після вдалого виступу на обласній олімпіаді, де Другий обласний робітничо-колгоспний театр зайняв перше місце і був відзначений грошовою премією та перехідним Червоним прапором Ради профспілок, він взяв участь у Першій республіканській олімпіаді робітничо-колгоспних театрів, яка відбулася в Києві у 1937 році. На суд журі колектив представив дві вистави: «Останні» М.Горького та «Дай серцю волю, заведе в неволю» М.Кропивницького. За підсумками олімпіади, вистава «Останні» посіла перше місце, а постановника Ю.Шнайдермана, художника В.Кулика, композитора О.Резнікову та виконавців головних ролей П.Фоменка, Ф.Матковського, А.Коляду, Я.Майтюренка, В.Хмельницьку було відзначено грамотами та дипломами. Успішно члени журі оцінили й другу виставу.

Протягом 1937 року Охтирським театром було здійснено 8 прем'єр. Цей рік для колективу був знаменним ще й тим, що він вперше звернувся до творчості Лопе де Вега, підготувавши прем'єру його п'єси «Фуенте Овехуна».

Неабиякою подією в театральному житті охтирців стала постановка драми Лесі Українки «Лісова пісня» (1939 р.). Це був свого роду надзвичайний художній поступ у творчій діяльності колективу. Адже «Лісова пісня» – це доволі складна для прочитання п'єса. У ній злилися воедино прекрасна драматургія і висока поезія, реальність та умовність, суворе життя і вигадка. Режисером вистави був заслужений артист УРСР М.Терещенко, художнє оформлення здійснив В.Кулик. У музиці до вистави композитор Б.Яновський використав волинські народні мелодії, записані Лесею Українкою. Вистава вразила глядача чудовим поєднанням високо художньої поезії Лесі Українки з чітко підібраним сценічним рішенням, художніми засобами, глибиною драматичних переживань головних героїв Т.Зінякової в ролі Мавки та Я.Майтюрєнка в ролі Лукаша. Привертала увагу виразовість характерів та вмотивована пластика інших персонажів.

Вистави «Платон Кречет», «Останні», «Лісова пісня» стали своєрідним показником творчих можливостей Охтирського театру. У той час театр гастролював по всій Україні. У 1936-1938 роках творчий колектив побував на гастролях й у Російській Федерації – у містах Сизрань та Єйськ.

У 1939 році з утворенням Сумської області і включенням м. Охтирки до її складу театр змінює назву з Другого обласного робітничо-колгоспного театру на Охтирський драматичний театр ім. Т.Г.Шевченка. Через те частково відбулася заміна творчого складу. Замість вибулих К.Галайди, Є.Добровольської, Г.Слуцької, Д.Островської, П.Фоменка, В.Хмельницької прийшли нові актори – М.Льдова, Є.Любченко, О.Свічкаренко, Г.Світозарова. На посаду художнього керівника замість вибулого Ю.Шнайдермана було призначено режисера О.Льдова.

За наступних десять років своєї творчої діяльності Охтирський драматичний театр ім. Т.Г.Шевченка став одним з кращих робітничо-колгоспних театрів УРСР. До десятилітнього ювілею у новому статусі театр підготував постановку п'єси К.Треньова «Любов Ярова» (режисер О.Льдов, художнє оформлення В.Кулика). Ця вистава стала етапною в художньо-естетичному становленні театру як творчого колективу.

У 1941 році Охтирський театр виїхав на гастролі в Путивль з виставами «Любов Ярова» К.Треньова, «Розлом» Б.Лавреньова, «Маруся Богуславка» М.Старицького. Але гастролі були перервані віроломним нападом фашистської Німеччини на Радянський Союз. Военні баталії порушили творчі плани колективу. Багато акторів-чоловіків було призвано до лав Червоної армії. Це стало приводом для негайної перебудови репертуару, введення у вистави нових акторів.

У вересні 1941 року Охтирський драматичний театр ім. Т.Г.Шевченка в складі 75 чоловік був евакуйований до Казахстану, де продовжував свою творчу діяльність, постійно звертаючись до української класичної драматургії. У 1941-1943 роках знову було поставлено вистави «Назар Стодоля» Т.Шевченка, «Маруся Богуславка» М.Старицького, «Дай серцю волю, заведе в неволю» М.Кропивницького, «Наталка Полтавка» І.Котляревського, «Запорожець за Дунаєм» С.Гулака-Артемівського, «Без вини винуваті» О.Островського. З цим репертуаром артисти виступали перед різними верствами казахського населення. Місцеві жителі надзвичайно тепло приймали українських акторів. «Населення с. Федорівки (тут розмістився театр під час евакуації) і без офіційних повідомлень знало, що приїхав український театр й незабаром показуватиме свої вистави. Після закінчення першого виступу місцеві жителі піднялися на сцену й почалися щирі, гарячі, дружні розмови. Вони розпитували нас, хто ми і звідки, де тепер наші родини, хто з рідних на фронті, чи живий, чи може вже загинув. Серед глядачів було чимало таких, як і ми, евакуйованих. Траплялися й земляки з одної з нами області, а чи з району. Довго не вщухав гомін у театрі. А потім сталося зовсім несподіване. Хтось тихо почав пісню, до нього приєднався ще один голос. А незабаром співали всі – і глядачі, і ми – актори. Разом, об'єднаним хором», – згадував у своїх спогадах колишній актор Охтирського драматичного театру ім. Т.Г.Шевченка М.Голець [1, с. 12].

14 жовтня 1941 року, на Покрову, в Охтирку ввійшли фашисти. Ті актори, які з різних причин не змогли виїхати з театром (О.Майборода, А.Коляда, Г.Голець), залишилися працювати в театрі: у роки окупації німецька влада відновила роботу всіх господарських та мистецьких інституцій (в тому числі й театру). «Перші два ряди в театрі відводилися для німецького начальства. Треба визнати, що німці приходили на усі українські вистави. А коли йшла «Циганка Аза», аншлаги були завжди», – згадувала у своїх спогадах актриса Тернопільського обласного музично-драматичного театру ім. Т.Г.Шевченка Ганна Голець [6].

Неможливо обминути увагою й той факт, що саме в період окупації в Охтирці жив і працював у театрі художником-сценографом письменник Іван Багряний. Досі в м. Охтирці переповідають історію, яка сталася у театрі під час війни з відомим на сьогодні письменником. І.Багряний намалював для театру нову завісу, на якій було зображено сліпуче сяйво сонця з променями, земля оздоблена великими колосками й сиві, білі і чорні хмари. Незвичайна завіса викликала негативну реакцію німецької влади. Через те І.Багряний був заарештований у 1942 році на два місяці. Уникнути подальшого арешту вдалося лише тому, що важко було довести, де ж насправді на сцені був Схід, а де Захід.

У січні 1944 року Охтирський драматичний театр ім. Т.Г.Шевченка повернувся в Україну, до рідного міста, де продовжував радувати місцевих жителів постановками нових вистав «Навала» Л.Леонова, «Російські люди» К.Симонова.

Після визволення України від німецько-фашистських загарбників Охтирський драматичний театр ім. Т.Г.Шевченка був переведений на Тернопільщину. 1 червня 1945 року на базі Охтирського українського драматичного театру ім. Т.Г.Шевченка був створений Тернопільський український музично-драматичний театр ім. Т.Г.Шевченка, який останнім часом носить назву Тернопільський академічний обласний український драматичний театр ім. Т.Г.Шевченка.

Отже, історія Тернопільського академічного обласного українського драматичного театру ім. Т.Г.Шевченка, без сумніву, бере свій початок з часу утворення Другого обласного робітничо-колгоспного театру Харківщини, що пізніше був реорганізований в Охтирський український драматичний театр ім. Т.Г.Шевченка, й своєю творчою безперервністю продовжує його. Традиції високого художнього рівня, які були закладені головним режисером Ю.Шнайдерманом, гідно примножувалися протягом наступних десятиліть і сьогодні є головним критерієм цієї діяльності.

ЛІТЕРАТУРА

1. Корнієнко О.З. Тернопільський театр імені Т.Г.Шевченка /О.Корнієнко – К: Мистецтво, 1980. – 102 с.
2. Ладоха В. «Останні» (гастролі Харківського обласного державного театру української драми) /В.Ладоха // Більшовицька зброя. – 1937. – 10 червня.
3. Легкодух Д. «Останні» /Д.Легкодух, Ф.Стеценко // За комуністичне життя. – 1938. – 26 травня.
4. Медведик П.К. Вони були першими /П.Медведик // Вільне життя. – 1980. – 22 жовтня.
5. Медведик П.К. Незабутне: [Інтерв'ю від фундаторів Охтирського українського театру ім. Т.Г.Шевченка – акторів Г.І.Голець та А.П.Коляди] /П.Медведик // Вільне життя. – 1980. – 29 жовтня.
6. Садовська Г. Хай усміхнеться сотня літ /Г.Садовська // Вільне життя. – 2000. – 15 лютого.

УДК 792.023 (477)

В.А.ХІМ'ЯК

КАЗИМИР СІКОРСЬКИЙ – МАЙСТЕР ТЕАТРАЛЬНОЇ СЦЕНОГРАФІЇ

Охарактеризовано творчу постать відомого українського сценографа, головного художника Тернопільського обласного академічного драматичного театру ім. Т.Г.Шевченка, заслуженого діяча мистецтв України Казимира Броніславовича Сікорського.

Проаналізовано його основні творчі здобутки в галузі оформлення вистав українських та зарубіжних драматургів.